

ENTREVISTA

Isidre Grau

NOVEL·LISTA

F.B.V. Què representa aquesta darrera novel·la dins del cicle narratiu d'«Els colors de l'aigua»?

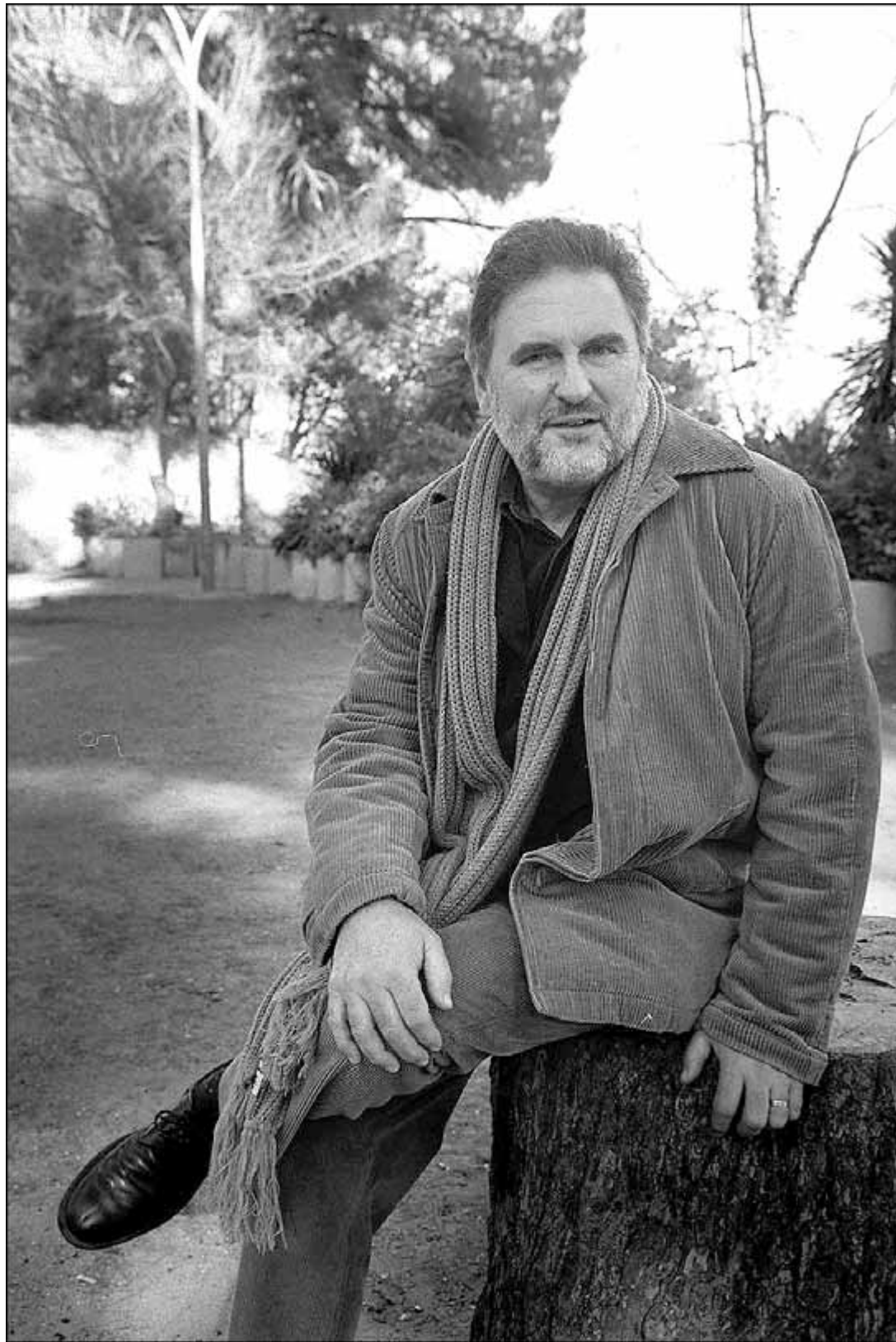
I.G. Els colors de l'aigua [del 1985, reeditada el 2004] és una obra que dona pas a d'altres novel·les, és l'arbre general de què van sortint branques. Al que aspiro amb cada novel·la és a desenvolupar un món bastant autònom, tot i que amb punts de connexió, que es pugui llegir amb total autonomia. Però hi ha un efecte exogen, no es tracta de recrear què fa la gent a Vinyes de Savall sinó com es munta la vida i com es relaciona amb el món la gent d'aquest microcosmos d'origen. *Groc d'Índia* és la novel·la d'una senyora que es diu Marina Benavent que ja fa molts anys havia decidit que havia nascut l'octubre del 1950 perquè fos balança. Ella i el seu company Guillem estaven poc definits, i al primer llibre s'hi deia que havien anat a l'Índia i poc més. Quan començo el nou llibre el meu propòsit és veure què ha fet aquesta gent.

F.B.V. Per què l'Índia?

I.G. Quan vaig escriure *Els colors de l'aigua* ja feia molts anys que una parella d'amics havia viatjat a l'Índia i jo havia viscut aquell viatge molt vivament des de casa amb una intensa correspondència, que encara guardo i que ha sigut una mica la base. La meua manera de fer les novel·les d'aquest cicle ha estat tenir un personatge i un context, i per trobar la novel·la que els expressi, el que cal després és treballar. El símil més exacte seria el de l'escultor que va a una pedrera, que tria un tros de pedra i diu: "D'aquí en trauré... la Marina Benavent i el seu món". I després moltes hores, i molts anys, de picar, fins que veus una mica els ulls, el cap, la forma... i altres coses.

F.B.V. Anar a l'Índia era part de les aspiracions de molta gent als anys 70...

I.G. Més que d'un viatge a l'Índia, perquè la gent evidentment no hi trobarà cap guia turística, es tracta de l'anhel d'anar-hi, que no és tant anar-hi físicament sinó trobar un espai interior, una nova dimensió que surti de la convencional. Aquesta era l'aspiració de molta gent que va anar-hi i també de molts que no ens plantejàvem d'anar-hi però que també llegíem Hesse, Krishnamurti i tants d'altres. Buscàvem una mena d'eixamplament espiritual, veníem d'haver aparcat la religió però buscàvem aquest sentiment d'espiritualitat... En definitiva, el viatge els serveix per descobrir el que ja sabem, i que amb la

ROBERT RAMOS

perspectiva d'ara és que no has d'anar a l'Índia per trobar-te, perquè el que hi va a trobar-s'hi es diluirà, perquè l'Índia és un caos que és el contrari de l'espiritualitat que un va a buscar-hi.

F.B.V. El lector no hi trobarà gaire Índia, a la novel·la...

I.G. No gaire, no. Per a mi l'Índia hi és present com un estat d'ànim, un desig d'alguna cosa que en aquella època es concretava en la visió de l'Índia. És important anar-hi per tornar. D'altra banda, sí que és un llibre del viatge en el sentit general de la vida entesa com un viatge permanent, de moltes etapes inacabables, fins i tot

encara que no et moguis de lloc. Per això, per exemple, hi he posat el personatge de la Lola, la mare, com una altra manera de fer el viatge interior.

F.B.V. Què s'ha perdut en aquests vint anys? On ha anat a parar tota aquella recerca d'espiritualitat?

I.G. Crec que no s'ha perdut res, sinó que el que hi ha és allò que en diem el descrèdit de la utopia: no té crèdit pensar en altres mons. Hi ha una contradicció molt important, perquè realment necessitem una utopia, necessitem posar l'ham a les il·lusions però alhora sabem que no existeix res més enllà. S'ha perdut la il·lusió, ara tot està més impregnat

d'un materialisme molt més palpable. Avui la gent, tot i que continua anant a l'Índia, o al Perú, no hi va amb aquesta necessitat utòpica. La necessitat hi és, però ja no ens la creiem, hi ha molta menys capacitat de meravellament.

F.B.V. Molts dels seus personatges semblen anar contra corrent...

I.G. De fet, jo en totes aquestes novel·les m'he plantejat tractar personatges que no han abdicat de la seva manera de ser. Si a *La nit vermella* la Lina era una burgesa seguirà sent una burgesa, igual que la Maridol segueix amb el teatre... Són llibres que tracten de la dificultat per mantenir la po-

sició i la necessitat d'anar-se reformulant contínuament però sense canviar i decidir, per exemple, posar-se a vendre xampinyons.

F.B.V. Quines conclusions va treure del seu viatge interior?

I.G. Potser el reposicionament continu, la necessitat de no baixar del burro. Jo vaig ser bastant espectador d'aquestes coses, les vaig veure més a un nivell de debat i d'amistat, llavors no tenia cap ànsia en particular, perquè en el fons era bastant descregut. La meua posició és bastant agnòstica i escèptica, i cada vegada ho és més, però sóc un escèptic apassionat, que procura no perdre tota la il·lusió. Escriure és la meua forma de resistèn-

“La meua posició és agnòstica i escèptica, però sóc un escèptic apassionat, que no vol perdre tota la il·lusió”

cia personal. El viatge continua, encara que sigui bastant fotut, perquè et porta a uns nivells d'aprofundiment en les coses, a una visió del món que alhora fa que siguis més incompatible amb el món corrent. Embarcar-te en l'escriptura et fa diferent, et fa veure qualsevol cosa amb una profunditat de raigs X, veus què hi ha al darrere de les persones més enllà de vegades del nivell de consciència que ells mateixos en puguin tenir, i llavors et costa saber com t'hi has de relacionar. Crec en l'escriptor com a visionari.

F.B.V. És curiós la patent manca de sinceritat en uns personatges que se suposa que són tan íntegres...

I.G. Potser la tesi principal del llibre és que tota aquesta gent, que com a principi vital s'imposaven la sinceritat, la coherència, l'honestedat, l'espiritualitat, la transcendència..., totes aquestes coses tan sublimes... estaven obviament altres dimensions presents dintre seu que no s'adonaven que hi eren. El que n'ha quedat de tot aquest temps és que avui, amb l'escepticisme i la distància que tenim, d'alguna manera som més capaços de veure que en tota aquella mena de

► ► ►

Amb el suport de

 Generalitat
de Catalunya